

POSTANOWIENIE

Dnia 5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z wniosku M. Spółka z o.o. w T.

o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego w W. R. S. od orzekania w sprawie o sygn. III C [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 kwietnia 2023 r.,

stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje wniosek Sądowi Okręgowemu w Warszawie.

UZASADNIENIE

W pismach z 16 października 2021 r. powód – M. Sp. z o.o. z siedzibą w T. (dalej: „wnioskodawca”) złożył wniosek ewentualny o wyłączenie sędziów Sądu Okręgowego w W.: [...] od rozpoznania sprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w W.. W uzasadnieniu pisma wnioskodawca podniósł, że jego zdaniem osoby powołane przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw nie są sędziami w rozumieniu prawa, a ich powołanie na urząd sędziego jest bezskuteczne.

Wnioskodawca wniósł również o wyłączenie od orzekania w zakresie zażalenia sędziów delegowanych do Sądu Okręgowego w W. z sądów niższej instancji.

Postanowieniem z 29 października 2021 r. (III C 1890/21) Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 26 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jedn. Dz.U. 2021, poz. 1904 ze zm., dalej: „u.SN”),

przedstawił wniosek powoda o wyłączenie SSO R. S. Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego.

Na podstawie zarządzenia z 19 września 2022 r., pismem z 27 września 2022 r. zwrócono się do wnioskodawcy o wskazanie, czy z uwagi na podniesione zarzuty, wnosi on o rozpoznanie tego wniosku w trybie art. 26 § 2 u.SN, czy też w trybie przewidzianym w art. 42a § 3 i nast. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn. Dz.U. 2020, poz. 2072 ze zm.).

Pismem z 10 października 2022 r. wnioskodawca wskazał, że wnosi o wyłączenie w oparciu o art. 49 k.c. wskazanych sędziów Sądu Najwyższego. Dodał, że dopiero w przypadku negatywnego rozpoznania wniosku o wyłączenie, strona wnosi o przeprowadzenie testu niezawisłości i bezstronności w trybie art. 42a § 3 p.u.s.p.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postanowieniem Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 14 lipca 2021 r., wydanym w sprawie C-204/21, Rzeczpospolita Polska została zobowiązana, natychmiast i do czasu wydania wyroku kończącego postępowanie w tej sprawie, m.in. do zawieszenia stosowania art. 26 §§ 2, 4-6 i art. 82 §§ 2-5 u.SN, w zmienionym brzmieniu, jak również art. 10 ustawy z dnia 20 grudnia 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2020, poz. 190 ze zm.), przekazujących do wyłącznej właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów dotyczących braku niezawisłości sędziego lub braku niezależności sądu.

W ocenie Sądu Najwyższego, wskazane postanowienie, zgodnie z zasadami efektywności i lojalnej współpracy, winno być wykonane – w zakresie posiadanych kompetencji – przez wszystkie organy państwa, w tym również przez organy wymiaru sprawiedliwości. W niniejszej sprawie realizacja przedmiotowego postanowienia Wiceprezesa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej powinna polegać na przekazaniu sprawy do sądu, który byłby właściwy do rozpoznania wniosku strony przy pominięciu dyspozycji art. 26 § 2 u.SN.

Podstawą przekazania Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego wniosku powoda o wyłączenie od rozpoznania sprawy SSO R. S. był przepis art. 26 § 2 u.SN. Wobec powyższego, Sąd Najwyższy stwierdza swoją niewłaściwość i przekazuje wniosek do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., jako sądowi właściwemu zarówno w zakresie art. 49 § 1 k.p.c., jak i art. 42a § 3 p.u.s.p.

[SOP]

[ł.n]